

70. 215, 221, 297, 340 ΚΠολΔ 261επ. ΑΚ, άρ. 17 Ν.4174/2013, άρ. 5, 12, 169, 19 ΚΟΚ

Για να ανοίξετε την απόφαση και τα σχόλια σε μορφή pdf πατήστε εδώ

Ασυμβίβαστη η προσωρινή εκτελεστότητα με τη φύση της αναγνωριστικής αγωγής. Εκκρεμοδικία δημιουργείται μόνο για το μέρος της αξίωσης για την οποία ασκείται αγωγή. Δεν συνιστά μεταβολή της βάσης της αγωγής η αύξηση του εισοδήματος που αποτελεί τη βάση υπολογισμού της αποζημίωσης. Η επίδειξη των φορολογικών δηλώσεων και εκκαθαριστικών σημειωμάτων του φόρου εισοδήματος και των δηλώσεων Ε9 των διαδίκων δεν καθίσταται υποχρεωτική, επαφίεται στο Δικαστήριο να εκτιμήσει ανάλογα την άρνηση του διαδίκου να την προσκομίσει. Για την υποστήριξη των ισχυρισμών του εντολέα στο στα δικόγραφα, ο πληρεξούσιος δικηγόρος δικαιούται να συμπεριλάβει φράσεις, έστω και μη αναγκαίες για την ανάπτυξη κα υποστήριξη των ισχυρισμών του, αρκεί να εντάσσονται στα ανεκτά όρια της αντιδικίας των διαδίκων.

ΑΠΟΦΑΣΗ 29 2021**ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΑΣ****(ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ)**

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Αικατερίνη Αλιφέρη, Πρωτόδικη, που ορίστηκε από τη Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Χαλκίδας Πρόεδρο Πρωτοδικών και από τη Γραμματέα Κωνσταντίνα Μπενέτου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, την 22^η Οκτωβρίου 2020, για να δικάσει την από 14/7/2020 και με ΓΑΚ 2247/1.9.2020 και ΕΑΚ 27/1.9.2020 αγωγή μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: {ενάγων}

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) {εναγόμενος 1} 2) {εναγόμενος 1} και 3) του ΝΠΙΔ με την επωνυμία «ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Διονυσίου Αρεοπαγίτου και Μακρή αρ. 1 και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. 090012333, ως ειδικού διαδόχου, σύμφωνα με το άρθρο 25 παρ. 4 του Ν. 489/1976 (ΠΔ 237/86), της ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕVIMA GROUP Α.Α.Ε.», της οποίας ανακλήθηκε η άδεια λειτουργίας με την υπ' αριθμ. 63/8-2-2013 (979/8.2.2013 τ. ΑΕ και ΕΠΕ) απόφαση της ΕΠΑΘ της ΤτΕ.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 14/7/2020 αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό 2247/27/1.9.2020, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ**ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Με την κρινόμενη αγωγή του, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου της, ο ενάγων εκθέτει ότι την 27/7/2012, η 2η εναγομένη, οδηγώντας το υπ' αριθ. Κυκλοφορίας ΙΧΕ αυτοκίνητο, κυριότητας, νομής και κατοχής της 1^{ης} εναγομένης, το οποίο ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική του ευθύνη στην ασφαλιστική εταιρεία με την επωνυμία «ΕVIMA GROUP Α.Α.Ε.», της οποίας ανακλήθηκε η άδεια λειτουργίας και υπεισήλθε στις υποχρεώσεις της ως ειδικός διάδοχος εκ του νόμου το 3^ο εναγόμενο, προκάλεσε από αποκλειστική υπαιτιότητά της στην περιοχή της Ιστιαίας Εύβοιας (επί της Ε.Ο. Χαλκίδας - Αιδηψού) και υπό τις περί γραφόμενες στην αγωγή συνθήκες, τροχαίο οδικό ατύχημα,

συνεπεία του οποίου ο ενάγων υπέστη τις εκτιθέμενες στο αγωγικό δικόγραφο βλάβες της υγείας του. Ότι για την αποκατάσταση της περιουσιακής και μη περιουσιακής ζημίας του εξαιτίας του ως άνω τραυματισμού του, άσκησε εναντίον των εναγομένων ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού την αναφερόμενη στο αγωγικό δικόγραφο προηγούμενη από 12/9/2013 με αριθμ. κατάθεσης 69/2013 αγωγή του, η οποία έχει γίνει εν μέρει δεκτή με την υπ' αριθμ. 127/2020 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Εύβοιας, η οποία έκρινε αποκλειστικά υπαίτια του ένδικου ατυχήματος την 2η εναγομένη, οδηγό του ζημιογόνου οχήματος. Ότι, ειδικότερα, μεταξύ των κονδυλίων της ανωτέρω προηγούμενης αγωγής του, περιλαμβανόταν και κονδύλια αποζημίωσης για απώλεια εισοδημάτων λόγω της επελθούσας από τον τραυματισμό του ανικανότητάς του για εργασία, και δη: α) Για διαφυγόντα κέρδη από την εμπορική του επιχείρηση ως ωρολογοποιού για χρονικό διάστημα 19 μηνών, αρχής γενομένης από 27/7/2012, ανερχόμενης σε (1.250 ευρώ μηνιαία καθαρά εισοδήματα X 19 μήνες) = 23.750,00 ευρώ και β) για διαφυγόντα κέρδη (εκτός εμπορικής δραστηριότητας) από φροντίδα αγροτεμαχίων και περιποίηση εξοχικών κατοικιών τρίτων προσώπων, καθώς και από την πώληση βρώσιμης ελιάς και ξυλείας από τα κτήματα ιδιοκτησίας του για χρονικό διάστημα 98 μηνών, αρχής γενομένης από 27/7/2012, ανερχόμενης συνολικά σε 55.576,80 ευρώ.

Ότι το εν λόγω αγωγικό του κονδύλια απορρίφθηκε τελεσίδικα ως αόριστο με την ανωτέρω εφετειακή απόφαση. Ότι με την υπό κρίση αγωγή του, η οποία ασκήθηκε εντός εξαμήνου από την έκδοση της παραπάνω τελεσίδικης εφετειακής απόφασης, επαναφέρει κατά τρόπο ορισμένο το απορριφθέν για τυπικούς λόγους (αοριστία) αγωγικό του αίτημα περί διαφυγόντων κερδών εξαιτίας της επελθούσας ανικανότητάς του για εργασία λόγω του τραυματισμού του. Ότι ειδικότερα, προ του ατυχήματος τα καθαρά εισοδήματά του από την εμπορική δραστηριότητά του ως ωρολογοποιού, όπως αναλύονται στην αγωγή, ανέρχονταν κατά μέσο όρο μηνιαίως σε 1.687,50 ευρώ και επομένως, κατά το χρονικό διάστημα από 27/7/2012 έως και 17/9/2013, κατά το οποίο παρέμεινε ανίκανος για την εν λόγω εργασία του, απώλεσε το συνολικό ποσό των 21.937,50 ευρώ. Ότι, επιπλέον, κατά τον χρόνο προ του ατυχήματος, παράλληλα με την ως άνω εμπορική του επιχείρηση, απασχολείτο και με τις περιγραφόμενες στο αγωγικό δικόγραφο λοιπές αγροτικές δραστηριότητες, από τις οποίες αποκέρδαινε κατά μέσο όρο ετησίως το ποσό των 6.900 ευρώ (όπως αυτό αναλύεται ειδικότερα για κάθε επιμέρους εργασία) και επομένως για το χρονικό διάστημα από 27/7/2012 και για τα επόμενα 7 έτη, κατά το οποίο αδυνατούσε να πραγματοποιήσει αγροτικές εργασίες, απώλεσε το συνολικό ποσό των 49.560,00 ευρώ.

Με βάση το παραπάνω ιστορικό και κατόπιν παραδεκτής και νόμιμης μετατροπής, γενομένης με τις προτάσεις του και με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου του που καταχωρίστηκε στα πρακτικά (άρθρα 223, 295 και 297 ΚΠολΔ), του συνολικού αιτήματος της αγωγής από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, ο ενάγων ζητεί να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται να του καταβάλουν, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον έκαστος, το συνολικό ποσό των 71.947,50 ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της προγενέστερης από 12/9/2013 και με αριθμ. καταθ. 69/2013 αγωγής του, άλλως από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής μέχρι την - εξόφληση.

Επίσης, ζητεί να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή, να απαγγελθεί κατά της 2ης εναγομένης προσωπική κράτηση διάρκειας ενός έτους ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης λόγω αδικοπραξίας και να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στη δικαστική του δαπάνη.

Με το περιεχόμενο αυτό η αγωγή παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρα 14 παρ. 2, 16 αρ. 11 και 35 ΚΠολΔ), κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 591 και 614 παρ. 1 αρ. 6 ΚΠολΔ, είναι δε επαρκώς ορισμένη (άρθρα 117 και 216 ΚΠολΔ), απορριπτομένου ως αβάσιμου του ισχυρισμού των εναγομένων περί αοριστίας της αγωγής, καθώς στο αγωγικό δικόγραφο αναφέρονται με σαφήνεια (άρθρο 216 ΚΠολΔ) όλα τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, περιστάσεις και μέτρα, που καθιστούν πιθανό το επικαλούμενο διαφυγόν κέρδος του ενάγοντος, κατά τα αξιούμενα κονδύλια, τα δε επικαλούμενα από τους εναγόμενους ως ελλείποντα στοιχεία δεν αποτελούν θεμελιωτικά στοιχεία του ορισμένου της αγωγής, αλλά περιγραφικά στοιχεία αναγόμενα στην ουσία. Εξάλλου, ο ισχυρισμός του 3ου εναγομένου περί απαραδέκτου ως προς αυτό της αγωγής, επειδή δεν τηρήθηκε η προβλεπόμενη από

το άρθρο 19 παρ. 8 του ΠΔ 237/1986 (όπως προστέθηκε με την παράγραφο δ' του τέταρτου άρθρου του Ν.4092/2012) προδικασία, τυγχάνει απορριπτέος ως ουσία αβάσιμος. Ειδικότερα, από την επιτρεπτή στο παρόν στάδιο λήψη υπόψη των προσαγόμενων με επίκληση εγγράφων που αφορούν στη βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού, ο οποίος βάλλει κατά του παραδεκτού της αγωγής, και δη:

α) του δικογράφου της προγενέστερης από 12/9/2013 και με αριθμ. καταθ. 69/2013 αγωγής του ενάγοντος κατά των ιδίων εναγομένων, στην οποία συμπεριλαμβάνεται κονδύλια περί απώλειας εισοδημάτων για τις ίδιες αιτίες και για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα σε σχέση με την κρινόμενη αγωγή και

β) του από 10/4/2014 δικογράφου των επί της ως άνω προγενέστερης αγωγής προτάσεων του ενάγοντος που κατατέθηκαν ενώπιον του δικάσαντος αυτήν πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, με τις οποίες (προτάσεις) τελευταίος είχε επικαλεστεί και προσκομίσει τη με αριθμό 10140/19.9.2013 απόδειξη του 3ου εναγόμενου περί παραλαβής της αίτησης και των αποδεικτικών της περιλαμβανόμενης σε αυτήν αξίωσης εγγράφων για εξώδικη επίλυση της διαφοράς, με συνημμένη την αρνητική απάντηση του 3ου εναγόμενου (βλ. προσκομιζόμενη με επίκληση υπ' αριθμ. 10140/19.9.2013 απόδειξη παραλαβής αίτησης), προκύπτει ότι έχει τηρηθεί η προβλεπόμενη από το άρθρο 19 παρ. 8 Π.Δ. 237/1986 προδικασία έναντι του 3ου/ εναγόμενου. Και αυτό γιατί, με την κρινόμενη αγωγή επανεγείρεται προς δικαστική κρίση το τελεσίδικα απορριφθέν ως αόριστο κονδύλια περί απώλειας εισοδημάτων (διαφυγόντων κερδών), το οποίο είχε συμπεριληφθεί στην ανωτέρω μνημονευθείσα αίτηση για εξωδικαστικό συμβιβασμό που είχε καταθέσει ο ενάγων προς το 3° εναγόμενο, η οποία είχε απορριφθεί από το τελευταίο.

Επομένως, έχει πληρωθεί ο σκοπός της ως άνω νομικής διάταξης, ο οποίος έγκειται στο να δίδεται η δυνατότητα στο ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ να μελετήσει την αίτηση του παθόντος και ενδεχομένως να την ικανοποιήσει ή να συνάψει συμβιβασμό, ματαιώνοντας έτσι την προσφυγή στα δικαστήρια (βλ. και ΑΘ. ΚΡΗΤΙΚΟ Αποζημίωση από τροχαία Ατυχήματα Τ. ΙΙ, έκδοση 5η 2019, σελ. 407 αριθμ. 304) και συνεπώς δεν απαιτείτο εν προκειμένω η υποβολή νέας αίτησης εξώδικης επίλυσης της διαφοράς πριν την άσκηση της κρινόμενης αγωγής. Περαιτέρω, η αγωγή τυγχάνει και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 330 εδ. β', 340, 345, 346, 914, 929 ΑΚ, 70, 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, 2, 4, 9, 10 ν. ΓπΝ/1911, 1, 2, 6, 10 και 19 του Ν. 489/1976, όπως κωδικοποιήθηκε με το Π.Δ. 237/1986, πλην των παρεπόμενων αιτημάτων περί κηρύξεως της απόφασης προσωρινά εκτελεστής και απαγγελίας προσωπικής κράτησης κατά της 2ης εναγομένης, τα οποία, μετά τη μετατροπή του συνολικού αγωγικού αιτήματος σε αναγνωριστικό, είναι μη νόμιμα, καθώς η αναγνωριστική απόφαση δεν συνιστά εκτελεστό τίτλο κατ' άρθρ. 904 § 2 περ. α' ΚΠολΔ και κατά συνέπεια δεν δύναται να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή (Εφαθ 628/2003 ΕΛΛΔνη 2004, 1470) ούτε να διαταχθεί προσωπική κράτηση ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης.

Σημειωτέον ότι το παρεπόμενο αίτημα περί αναγνώρισης της υποχρέωσης των εναγόμενων να καταβάλουν νόμιμους τόκους από την επόμενη της επίδοσης της από 12/9/2013 και με αριθμ. κατάθεσης 69/2013 προγενέστερης αγωγής του ενάγοντος εναντίον των εναγόμενων, στην οποία συμπεριλαμβανόταν κονδύλιο αποζημίωσης λόγω διαφυγόντων κερδών, που απορρίφθηκε τελεσίδικα ως αόριστο, κρίνεται νόμιμο, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού του 3ου εναγόμενου. Και αυτό γιατί, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 340, 345, 346 του ΑΚ και 215 παρ. 1 εδ. α', 221 παρ. 1 του ΚΠολΔ, συνάγεται - ότι ο ενάγων, του οποίου προγενέστερη αγωγή, που είχε επιδοθεί νόμιμα, απορρίφθηκε ως αόριστη, δικαιούται να λάβει τόκους (υπερημερίας) από την επίδοση εκείνης της αγωγής, η οποία δεν εξέλιπε ως όχληση δημιουργική υπερημερίας, εφόσον με νεότερη αγωγή επιδιώκει την επιδίκαση της ίδιας απαίτησης (ΟΛΑΠ 13/1994, ΑΠ 303/2016, ΑΠ 178/2016 ΤΠΗ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, για το παραδεκτό της συζήτησης της αγωγής, αντίγραφο αυτής έχει επιδοθεί νόμιμα στην αρμόδια ΔΟΥ. του ενάγοντος (βλ. την προσαγόμενη με επίκληση υπ' αριθμ. 1034373.9.2020 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Εφετείο Εύβοιας, Παναγιώτας Αντωνίου, προς τον Προϊστάμενο της ΔΟΥ. Χαλκίδας), απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των εναγομένων ως ουσία αβάσιμου. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς

την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι μετά την ολική τροπή του αγωγικού αιτήματος από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, δεν απαιτείται καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου.

I. Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 261 εδάφ. α' ΑΚ (ήδη παρ.1 εδάφ. α', μετά την αντικατάσταση του άρθρου αυτού με το άρθρο 101 παρ.1 Ν.4139/2013) και 221 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, σε περίπτωση άσκησης αγωγής για μέρος μόνο της αξίωσης για αποζημίωση, η επίδοση της αγωγής διακόπτει την παραγραφή μόνο για το μέρος αυτό, ως προς το οποίο δημιουργείται, αντίστοιχα, εκκρεμοδικία (ΑΠ 401/2020, ΑΠ 996/2014, ΑΠ 1993/2013, ΑΠ 323/2013, ΑΠ 53/2002, ΕφΛαρ 231/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ και ΣΕΑΚ Τ. Ι, σελ. 500, άρθρο 261 ΑΚ, αριθμ. 4). Εάν μεταγενέστερα ασκηθεί άλλη κύρια αγωγή, για καταβολή πρόσθετου ποσού αποζημίωσης ή διαφυγόντων κερδών από λόγους, όμως, που μπορούσαν να προβλεφθούν εξαρχής, δεν ισχύει για την αξίωση αυτή η διακοπτική ενέργεια της πρώτης αγωγής, διότι η ζητούμενη με τη δεύτερη αγωγή πρόσθετη αποζημίωση είναι απαίτηση για άλλο μέρος της ζημίας του παθόντος, εκτός εκείνου που είχε καταχθεί στη δίκη με την πρώτη αγωγή.

Έτσι, αν από τον χρόνο γνώσης από τον παθόντα των επιζήμιων συνεπειών της αδικοπραξίας και του υπαιτίου παρήλθε πενταετία η αξίωση αποζημίωσης από αδικοπραξία που κατάγεται σε κρίση με τη δεύτερη αγωγή έχει υποκύψει στην παραγραφή (άρθρο 937 ΑΚ). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 263 ΑΚ, κάθε παραγραφή, που διακόπηκε με την έγερση της αγωγής, θεωρείται σαν να μη διακόπηκε, αν ο ενάγων παραιτηθεί από την αγωγή ή η αγωγή απορριφθεί τελεσίδικα για λόγους μη ουσιαστικούς. Αν ο δικαιούχος εγείρει και πάλι την αγωγή μέσα σε έξι μήνες από την τελεσίδικη απόρριψη, η παραγραφή θεωρείται ότι έχει διακοπεί με την προηγούμενη αγωγή. Από τις διατάξεις αυτές (άρθρα 261 και 263 ΑΚ), σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 221 παρ. 1 ΚΠολΔ, συνάγονται τα ακόλουθα:

(1) Κάθε παραγραφή που διακόπηκε με την έγερση της αγωγής θεωρείται ότι δεν διακόπηκε και στην περίπτωση της τελεσίδικης απόρριψης της αγωγής αυτής για λόγους μη ουσιαστικούς, δηλαδή μη αναγόμενους στο βάσιμο της αξίωσης, όπως είναι και η αοριστία.

(2) Η νέα αγωγή, εφόσον στηρίζεται στην ίδια ιστορική και νομική βάση με την προηγούμενη, δηλαδή την τελεσίδικα απορριφθείσα για τυπικούς λόγους αγωγή, πρέπει να εγερθεί το αργότερο εντός προθεσμίας έξι μηνών, η οποία αρχίζει από την τελεσίδικη απόρριψη της προηγούμενης αγωγής, χωρίς, όμως, και να θεωρείται ανεπίτρεπτη η άσκηση της νέας αγωγής πριν από την τελεσιδικία. Ταυτότητα ιστορικής αιτίας υπάρχει, όταν τα περιστατικά, που συγκροτούν το πραγματικό της νομικής διάταξης που εφαρμόστηκε στην προηγούμενη δίκη, είναι τα ίδια με αυτά, που συνθέτουν το πραγματικό της νομικής διάταξης, η οποία πρόκειται να εφαρμοσθεί στη νέα δίκη. Η ταυτότητα αυτή υπάρχει και όταν το αίτημα της μεταγενέστερης αγωγής είναι ελαττωμένο σε σχέση με εκείνο της προγενέστερης, καθώς και όταν με τη νέα αγωγή επέρχονται οι αναγκαίες διαφοροποιήσεις, με τις οποίες συμπληρώνονται οι ασάφειες ή οι ελλείψεις, που προκάλεσαν το δικονομικό अपαράδεκτο της προηγούμενης, αρκεί να μην μεταβάλλεται η ταυτότητα της αξίωσης, υπέρ της οποίας πρέπει να παρασχεθεί η δικαστική προστασία (ΑΠ 125/2020, ΑΠ 768/2016, ΑΠ 252/2016, ΑΠ 215/2011, ΑΠ 932/2007, Εφδωδ 12/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

II. Σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 5 του άρθρου 10 του Ν. 4104/1960, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 18 παρ. 1 του Ν. 4476/1965 και συμπληρώθηκε με το άρθρο 18 του Ν. 1654/1986, σε περίπτωση αναπηρίας ή θανάτωσης ασφαλισμένου στο ΙΚΑ, η αξίωση αποζημίωσης του ασφαλισμένου που απορρέει από το άρθρο 929 ΑΚ, κατά του υποχρέου, μεταβιβάζεται στο ΙΚΑ από την ημέρα που γεννήθηκε η σχετική αξίωση. Για να λειτουργήσει δε το σύστημα της αυτοδίκαιης μεταβίβασης της αξίωσης αποζημίωσης του παθόντος κατά του ζημιώσαντος τρίτου, πρέπει να συντρέχει ποιοτική και ποσοτική αντιστοιχία μεταξύ των παροχών του ΙΚΑ προς τον ασφαλισμένο και των αξιώσεων αποζημίωσης του παθόντος κατά του υποχρέου τρίτου (ΕφΑιγ 79/2020, ΕφΛαρ 426/2014, Εφδωδ 112/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στη συνέχεια, με το άρθρο 47 παρ. 6 του Ν. 3518/2006 (ΦΕΚ Α 272/21-12-2006) ορίστηκε ότι οι ως άνω διατάξεις καθώς και εκείνες του β.δ. 226/23-2/21-3-1973 έχουν ανάλογη εφαρμογή και στους οργανισμούς ασφάλισης ελευθέρων επαγγελματιών, ανεξάρτητα απασχολούμενων (ΟΑΕΕ), καθώς και στον Ο.Γ.Α. Εξάλλου, με την παρ. 5 του άρθρου 19 του Ν. 489/1976 (ΠΔ 237/1986), που προστέθηκε με το άρθρο 5 παρ. 3 του ΠΔ/τος 264/1991 και αποτελεί υλοποίηση της υπ' αριθμ. 84/5/ΕΟΚ αρ. 1 παρ. 44 εδ. α' Οδηγίας, ορίζεται για λόγους οικονομικής ελαφρύνσεως του Επικουρικού Κεφαλαίου ότι: "Η αποζημίωση του Επικουρικού Κεφαλαίου περιορίζεται στη συμπλήρωση του ποσού, που υποχρεούται να καταβάλει ασφαλιστικό ταμείο ή άλλος οργανισμός κοινωνικής ασφάλισης για την αιτία αυτή στον ζημιωθέντα".

Με τη διάταξη αυτή καθιερώνεται ο επικουρικός χαρακτήρας της ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου, με την έννοια ότι στο μέτρο που ο παθών και γενικά ο δικαιούχος από τη διαπραχθείσα αδικοπραξία δικαιούται να καλύψει τη ζημία του από ασφαλιστικό ταμείο ή άλλο οργανισμό κοινωνικής ασφάλισης, επέρχεται απαλλαγή του Επικουρικού Κεφαλαίου. Με την ειδική αυτή ρύθμιση του νόμου εκτοπίζεται η εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 930 παρ. 3 ΑΚ, στην περίπτωση που αυτή ήταν εφαρμοστέα, με την οποία ο νομοθέτης για να αποτρέψει την ανεπιχειρήσιμη λύση της απαλλαγής (ολικής ή μερικής) του ζημιώσαντος εισάγει ειδικά για τις περιπτώσεις υποχρέωσης αποζημιώσεως ένεκα θανατώσεως ή βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου των άρθρων 928 και 929 ΑΚ εξαίρεση από την αρχή του καταλογισμού των ωφελειών ή συνυπολογισμού ζημίας και κέρδους (ΟΛΑΠ 807/1973) και η οποία προβλέπει την αθροιστική απόληψη της αποζημίωσης από το Επικουρικό Κεφάλαιο, το οποίο την οφείλει στον ότι δικαιούχο, με βάση το άρθρο 19 παρ. 1 του ν. 489/1976, και της παροχής την οποία για την ίδια αιτία οφείλει στο δικαιούχο ασφαλιστικό ταμείο ή άλλος οργανισμός κοινωνικής ασφάλισης. Ο εισαγόμενος με τη διάταξη του άρθρου 19 παρ. 5 του Ν. 489/1976 περιορισμός δεν λαμβάνεται υπόψη αυτεπάγγελτα, αλλά πρέπει να προβληθεί νόμιμα ισχυρισμός από το νομιμοποιούμενο προς τούτο Επικουρικό Κεφάλαιο. Επομένως, σε μία τέτοια περίπτωση εφόσον προβάλλεται σχετικός ισχυρισμός από το εναγόμενο Επικουρικό Κεφάλαιο, για συνδρομή των όρων του άρθρου 19 παρ. 5 του ν. 489/1976, πρέπει να γίνεται αφαίρεση από την οφειλόμενη από το Επικουρικό Κεφάλαιο αποζημίωση, κατά το άρθρο 929 ΑΚ, κάθε ποσού, το οποίο με την ίδια αιτία δικαιούται ο δικαιούχος να αξιώσει από το ασφαλιστικό ταμείο ή άλλο οργανισμό κοινωνικής ασφάλισης (ΑΠ 671/2013, ΑΠ 34/2012, ΑΠ 332/2011, ΑΠ 158/2006).

Η ως άνω νομοθετική ρύθμιση αφορά κάθε περίπτωση ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου, όπως συμβαίνει σε περίπτωση ανακλήσεως της άδειας λειτουργίας ασφαλιστικής επιχειρήσεως λόγω παραβάσεως νόμου, κατά την οποία αυτό ευθύνεται υπό τους όρους της παρ. 4 του άρθρου 19 του Ν. 489/1976 έναντι του παθόντος τρίτου, και δεν περιορίζεται μόνο στις περιπτώσεις ανασφάλιστων ή αγνώστων αυτοκινήτων (ΑΠ 845/2015, ΑΠ 34/2012, ΑΠ 1258/2006, ΑΠ 883/2006, ΑΠ 158/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, άπαντες οι εναγόμενοι αρνούνται την αγωγή και περαιτέρω, ισχυρίζονται με τις προτάσεις τους και με τις δηλώσεις των πληρεξούσιων δικηγόρων τους στο ακροατήριο που καταχωρίστηκαν στα πρακτικά, ότι η ένδικη αξίωση αποζημίωσης του ενάγοντος έχει παραγραφεί, καθώς από τον χρόνο που ο τελευταίος έλαβε γνώση της ζημίας και των υποχρέων σε αποζημίωση προσώπων έως την άσκηση της κρινόμενης αγωγής έχει παρέλθει χρονικό διάστημα πέραν της πενταετίας.

Ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί παραδεκτά προτεινόμενη ένσταση παραγραφής της αγωγικής αξίωσης, είναι δε ορισμένος και νόμιμος, ερειδόμενος στη διάταξη του άρθρου 937 ΑΚ, σε συνδυασμό - αναφορικά με το 3^ο εναγόμενο - με τις διατάξεις των άρθρων 10 παρ. 2 και 19 παρ. 2 Π.Δ. 237/1986) και συνεπώς, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Επιπλέον, οι εναγόμενοι αρνούνται τη βασιμότητα του αγωγικού ισχυρισμού του ενάγοντος ότι με την ένδικη αγωγή του επανενεργεί την αξίωσή του για διαφυγόντα κέρδη εξαιτίας του τραυματισμού του εντός προθεσμίας έξι μηνών από την τελεσίδικη απόρριψη για τυπικούς λόγους (αοριστία) του εν λόγω κονδυλίου, το οποίο είχε συμπεριλάβει στην προγενέστερα ασκηθείσα από 12/9/2013 και με αριθμό κατάθεσης 69/2013 αγωγή του και συνεπώς η παραγραφή της ένδικης αξίωσής του θεωρείται ότι έχει διακοπεί με την έγερση της ανωτέρω προηγούμενης αγωγής του, ισχυριζόμενοι ότι δεν έχει επέλθει διακοπή της παραγραφής, καθώς ο εναγών με την κρινόμενη αγωγή έχει μεταβάλει την ταυτότητα της απαιτήσής του σε σχέση με την τελεσίδικα απορριφθείσα λόγω αοριστίας αξίωση, που είχε συμπεριλάβει στην ως άνω προγενέστερη αγωγή του.

Ο εν λόγω ισχυρισμός του ενάγοντος, αποτελεί παραδεκτή καθ' υποφορά προτεινόμενη με το αγωγικό δικόγραφο αντένσταση περί διακοπής της παραγραφής, είναι δε ορισμένος και νόμιμος, ερειδόμενος στις διατάξεις των άρθρων 261 παρ.1 και 263 ΑΚ, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην υπ' αριθμ. Ι νομική σκέψη της παρούσας και συνεπώς πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα. Περαιτέρω, το 3^ο εναγόμενο προτείνει τον ισχυρισμό ότι ο ενάγων δεν νομιμοποιείται ενεργητικά να απαιτήσει από αυτό τα ποσά που του κατέβαλε, άλλως υποχρεούταν να του καταβάλει

ο ασφαλιστικός του φορέας (ΟΑΕΕ) για τις αιτίες που αναφέρονται στην αγωγή. Ο εν λόγω ισχυρισμός αποτελεί παραδεκτή και νόμιμη ένσταση, ερειδόμενη στη διάταξη του άρθρου 19 παρ. 5 Ν. 489/1976 (ΠΔ 237/1986), σύμφωνα και με τα όσα αναφέρονται στη σχετική υπ' αριθμ. II νομική σκέψη της παρούσας και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν. Επικουρικά, το 3° εναγόμενο ισχυρίζεται ότι ο ενάγων από δικό του πταίσμα συντέλεσε στο μέγεθος της ζημίας του, καθώς δεν υπέβαλε αίτημα στον ασφαλιστικό του φορέα για την καταβολή ασφαλιστικής αποζημίωσης για την αιτία αυτή (ανικανότητα προς εργασία) και συνεπώς πρέπει να απομειωθεί η αποζημίωση που δικαιούται κατά ποσοστό 80%, στο οποίο ανέρχεται η συμμετοχή του ασφαλιστικού του οργανισμού (ΟΑΕΕ).

Ο εν λόγω ισχυρισμός, ο οποίος επιχειρείται να θεμελιωθεί στο άρθρο 300 ΑΚ, τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον η παραπάνω νομική διάταξη προϋποθέτει (μεταξύ άλλων) υποχρέωση προς αποζημίωση του προτείνοντος αυτήν.

Εν προκειμένω όμως, σύμφωνα και με τα όσα διαλαμβάνονται στην ως άνω υπ' αριθμ. II νομική σκέψη της παρούσας, στην παρ. 5 του άρθρου 19 του Ν. 489/1976 (ΠΔ 237/1986) καθιερώνεται ο επικουρικός χαρακτήρας της ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου, με την έννοια ότι στο μέτρο που ο παθών και γενικά ο δικαιούχος από τη διαπραχθείσα αδικοπραξία δικαιούται να καλύψει τη ζημία του από ασφαλιστικό ταμείο ή άλλο οργανισμό κοινωνικής ασφάλισης, επέρχεται απαλλαγή του Επικουρικού Κεφαλαίου και συνεπώς το τελευταίο δεν υπέχει υποχρέωση προς αποζημίωση ως προς το ποσό αυτό.

Περαιτέρω, το 3° εναγόμενο ισχυρίζεται ότι ο ενάγων συνετέλεσε με δικό του πταίσμα στην έκταση της ζημίας του, καθώς καθ' όλο το ένδικο χρονικό διάστημα, κατά το οποίο επικαλείται ότι αδυνατούσε να λειτουργεί το εμπορικό του κατάστημα (ωρολογοποιείο), αλλά και να προβαίνει στις αναφερόμενες στην αγωγή αγροτικές εργασίες, παρέλειψε από οικείο αυτού πταίσμα να προσλάβει υπάλληλο και εργάτη αντίστοιχα για να εκτελούν τις ως άνω εργασίες, προκειμένου να μειώσει τη ζημία του από διαφυγόντα κέρδη, καταβάλλοντας σε έκαστο εξ αυτών το ποσό των 400 ευρώ μηνιαίως, αιτούμενο να απορριφθεί για τον λόγο αυτό η αγωγή.

Επιπροσθέτως, το 3° εναγόμενο ισχυρίζεται ότι ο ενάγων, σε περίπτωση που κριθεί ότι παρέμεινε ανίκανος για τις αναφερόμενες στην αγωγή επαγγελματικές του δραστηριότητες κατά το χρονικό διάστημα από 17/9/2013 έως και το έτος 2019, από δικό του πταίσμα παρέλειψε να ανεύρει κάποιο άλλο επάγγελμα που απαιτεί λιγότερη σωματική κόπωση και το οποίο θα μπορούσε να ασκήσει με βάση την κατάσταση της υγείας του, όπως αυτά που μνημονεύονται στις προτάσεις του 3ου εναγόμενου, από το οποίο θα κέρδιζε το ποσό των 500,00 ευρώ μηνιαίως, με τον τρόπο δε αυτόν συνέβαλε στην έκταση της ζημίας του και ως εκ τούτου ζητεί να απορριφθεί η αιτούμενη αποζημίωση, άλλως να απομειωθεί κατά το ποσό αυτό. Οι εν λόγω ισχυρισμοί κρίνονται ορισμένοι και νόμιμοι, αποτελούντες την ένσταση περί συντρέχοντος πταίσματος του παθόντος στην έκταση της ζημίας του, κατ' άρθρο 300 ΑΚ (ΑΠ 553/2019, ΑΠ 601/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) και συνεπώς πρέπει να ερευνηθούν περαιτέρω ως προς την ουσιαστική τους βασιμότητα.

Εξάλλου, το αίτημα του 3ου εναγόμενου για επίδειξη των φορολογικών δηλώσεων και εκκαθαριστικών σημειωμάτων του φόρου εισοδήματος και των δηλώσεων Ε9 του ενάγοντος για τα οικονομικά έτη 2011 έως 2014 είναι απορριπτέο ως μη νόμιμο λόγω του φορολογικού απορρήτου (άρθρο 17 Ν. 4174/2013), από το οποίο συνάγεται ότι απαγορεύεται η γνωστοποίηση των φορολογικών δηλώσεων των φορολογουμένων και προς την Δικαστική Αρχή, εφόσον δεν υπάρχει ρητή για το αντίθετο νομοθετική ρύθμιση, επαφιεμένου του Δικαστηρίου να εκτιμήσει ανάλογα την άρνηση του διαδίκου να προσκομίσει τη φορολογική του δήλωση, αν το ζητήσει ο αντίδικός του (ΑΠ 1831/2007 Ελλ. Δνη 2008.120, Εφθεσ 778/2017, Εφλαμ 8/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Επιπροσθέτως, το 3ο εναγόμενο προβάλλει αίτημα επίδειξης και των ακόλουθων εγγράφων: α) βεβαίωσης του αρμόδιου φορέα κοινωνικής ασφάλισης του ενάγοντος, απ' όπου να καταφάσκειται το αν έλαβε ή δικαιούτο να λάβει ασφαλιστικές παροχές και το ύψος αυτών και β) φορολογικών παραστατικών για τις αναφερόμενες στην αγωγή πωλήσεις που επικαλείται ο ενάγων ότι πραγματοποιούσε (ρολογίων, κοσμημάτων, ελαιών, ξυλείας). Με το ως άνω περιεχόμενο, το αίτημα είναι απορριπτέο ως αόριστο, επειδή το εναγόμενο δεν προσδιορίζει το περιεχόμενο εκάστου

εγγράφου, του οποίου ζητείται η επίδειξη κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, ενόψει του ότι σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 450 § 2 και 451 § 1 ΚΠολΔ, στην αίτηση επίδειξης πρέπει να γίνεται επίκληση της κατοχής του εγγράφου από τον αντίδικο του αιτούντος, να προσδιορίζεται σαφώς το έγγραφο και το περιεχόμενό του και να εκτίθενται περιστατικά, από τα οποία να προκύπτει το έννομο συμφέρον του αιτούντος, δηλαδή ότι το έγγραφο είναι πρόσφορο προς άμεση ή έμμεση απόδειξη λυσιτελούς ισχυρισμού αυτού ή προς ανταπόδειξη τοιούτου ισχυρισμού του αντιδίκου του (ΑΠ 123/2016, ΑΠ 1093/2014, ΑΠ 2095/2009 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ).

Τέλος, υποβάλλει αίτημα να μην επιδικασθούν τόκοι επιδικίας, αλλά τόκοι υπερημερίας λόγω εύλογης αντιδικίας. Με το ως άνω περιεχόμενο, το αίτημα αυτό παραδεκτά προβάλλεται και είναι νόμιμο, ερειδόμενο στη διάταξη του άρθρου 346 εδ. δ' Α.Κ και συνεπώς πρέπει να ερευνηθεί ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα. Σημειωτέον ότι με την προσθήκη στις προτάσεις του, ο ενάγων ζητεί, κατ' άρθρο 206 ΚΠολΔ, να διαταχθεί η διαγραφή ως ανάρμοστης της ακόλουθης φράσης που περιλαμβάνεται στο δικόγραφο των προτάσεων των δύο πρώτων εναγομένων (σελ. 13 σειρές 13-16), η οποία έχει επί λέξει ως εξής: «(...) η αξίωση του ενάγοντα, όπως διατυπώνεται στην κρινόμενη αγωγή, προσβάλλει όχι μόνο την κρίση του Δικαστηρίου, αλλά και την αυτή τη νοημοσύνη του καστανά της γωνίας, ο οποίος προφανώς θα μειδιούσε με την αυθαίρετη αύξηση των δήθεν πελατών του ενάγοντα».

Το υποβληθέν αίτημα κρίνεται απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο, δεδομένου ότι, κατά την εκτίμηση του παρόντος Δικαστηρίου, η εν λόγω φράση - έστω και μη αναγκαία για την ανάπτυξη και υποστήριξη των ισχυρισμών των δύο πρώτων εναγομένων - εντάσσεται μέσα στα ανεκτά όρια της αντιδικίας των διαδίκων, χρησιμοποιούμενη από τον πληρεξούσιο αυτών δικηγόρο στο πλαίσιο του δικαιώματος ανταπόδειξης των αγωγικών ισχυρισμών, με σκοπό να δοθεί έμφαση στην επικαλούμενη ουσιαστική αβασιμότητά τους, συνοδεύεται δε από την αναλυτική παράθεση των αμυντικών ισχυρισμών και επιχειρημάτων των εναγομένων. Ειδικότερα, η επίδικη φράση κρίνεται ως ένα ατυχές ευφυολόγημα, πλην όμως δεν δύναται να θεωρηθεί ότι αποβλέπει σε ονειδισμό και περιφρόνηση του αντιδίκου ή του Δικαστηρίου, όπως απαιτεί η διάταξη του άρθρου 206 ΚΠολΔ (ΑΠ 794/2017, ΑΠ 156/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρο 336 παρ. 3 ΚΠολΔ), μερικά εκ των οποίων μνημονεύονται ειδικότερα στη συνέχεια, χωρίς πάντως να παραλείπεται κανένα κατά την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης, από τις προσκομιζόμενες με επίκληση από τον ενάγοντα υπ' αριθμ. 65/20.10.2020, 66/20.10.2020 και 67/20.10.2020 και με αριθμό κατάθεσης 69/2013 αγωγής του ενάγοντα κατά των εναγομένων, στηριζόμενης στην ίδια ιστορική και νομική αιτία με την κρινόμενη αγωγή, κρίθηκε τελεσίδικα και με ισχύ δεδικασμένου ότι ο τραυματισμός του ενάγοντα, που επήλθε συνεπεία του ενδίκου ατυχήματος, το οποίο συνέβη την 27/7/2012 επί της εθνικής οδού Χαλκίδας - Αιδηψού, οφείλεται σε αποκλειστική υπαιτιότητα της δεύτερης εναγόμενης, οδηγού του με αριθμό κυκλοφορίας ΙΧΕ αυτοκινήτου, ιδιοκτησίας της πρώτης εναγόμενης, το οποίο ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη από την κυκλοφορία του στην ασφαλιστική εταιρεία με την επωνυμία «EIG EVIMA ΑΕ» της οποίας η άδεια ανακλήθηκε (με την με αριθμό 63/8-2-2013 απόφαση της ΕΠΑΘ της ΤτΕ), με αποτέλεσμα να υπεισέρχεται στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις αυτής το τρίτο εναγόμενο. Ειδικότερα, αναφορικά με τις συνθήκες του ενδίκου ατυχήματος και την υπαιτιότητα, η ως άνω τελεσίδικη απόφαση δέχεται ότι: Την 27/7/201 και ώρα 19.00' ο ενάγων, οδηγώντας το με αριθμό κυκλοφορίας δίκυκλο μοτοποδήλατο ιδιοκτησίας του, εκινείτο με κανονική για τις περιστάσεις ταχύτητα, επί της εθνικής οδού Χαλκίδας - Αιδηψού, ευρισκόμενος στο ύψος της 120ης χλμ θέσης, με κατεύθυνση από Ιστιαία προς Ν. Σινασό. Στο συγκεκριμένο σημείο η παραπάνω εθνική οδός είναι διπλής κατεύθυνσης, διαθέτει δύο ρεύματα κυκλοφορίας (ένα ανά κατεύθυνση), τα οποία διαχωρίζονται μεταξύ τους με διπλή συνεχόμενη διαχωριστική γραμμή, έχει δει συνολικό πλάτος οδοστρώματος 9 μέτρα (ήτοι 4,5 μέτρα κάθε ρεύμα), ενώ παρουσιάζει αριστερή καμπύλη σε σχέση με την πορεία του οχήματος του ενάγοντα.

Στον ίδιο ως άνω τόπο, η δεύτερη εναγομένη, οδηγώντας το με αριθμό κυκλοφορίας ΙΧΕ αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας της πρώτης εναγόμενης, του οποίου η έναντι τρίτων αστική ευθύνη για αποζημίωση είχε κατά των ανωτέρω χρόνο ασφαλιστεί στην ανώνυμη ασφαλιστική εταιρεία με την επωνυμία "EIG EVIMA ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ – EVIMA GROUP ΑΑΕ", της οποίας η άδεια ανακλήθηκε και ως εκ τούτου υπεισήλθε στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της το τρίτο εναγόμενο νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, εκινείται στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας της ίδιας οδού. Στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή επικρατούσε καλοκαίρια, η ορατότητα δεν διακοπτόταν από εμπόδια, ο φωτισμός ήταν επαρκής και το οδόστρωμα ξηρό.

Όταν τα ανωτέρω δύο οχήματα βρίσκονταν σε πολύ κοντινή απόσταση μεταξύ τους και πλησίαζαν να διασταυρωθούν, η δεύτερη εναγομένη, κινούμενη με αυξημένη για τις περιστάσεις ταχύτητα, ανώτερη των 50 χιλιομέτρων ανά ώρα, απώλεσε τον έλεγχο του οχήματός της, το οποίο παρέκκλιने της πορείας του από τα αριστερά και εισήλθε στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας, όπου εκινείτο ο ενάγων με το ανωτέρω όχημά του, με αποτέλεσμα ο τελευταίος να αιφνιδιαστεί από την ξαφνική είσοδο στο δικό του ρεύμα κυκλοφορίας του αυτοκινήτου που οδηγούσε η δεύτερη εναγομένη και να μην είναι σε θέση να πραγματοποιήσει κάποιον αποφευκτικό ελιγμό ή πέδηση.

Ός εκ τούτου, αφού το όχημα της εναγομένης περιστράφηκε 180 μοίρες γύρω από τον άξονά του, προσέκρουσε με σφοδρότητα με το εμπρόσθιο τμήμα του στις μεταλλικές προστατευτικές μπάρες, που ήταν τοποθετημένες κατά μήκος του ρεύματος κυκλοφορίας, στο οποίο κινούνταν ο ενάγων, κατά δε την περιστροφή του προσέκρουσε και με το όχημα του ενάγοντας, το οποίο εγκλωβίστηκε ανάμεσα στο περιστρεφόμενο όχημα της εναγομένης και στις μπάρες της οδού. Αποκλειστικά υπαίτια του επιδικίου ατυχήματος είναι η δεύτερη εναγομένη, οδηγός του με αριθμό κυκλοφορίας ΙΧΕ αυτοκινήτου, η οποία δεν κατέβαλε την επιμέλεια και προσοχή που θα κατέβαλε ο μέσος συνετός οδηγός κάτω από ανάλογες περιστάσεις. Ειδικότερα, η ανωτέρω εναγομένη εκινείτο στην πιο πάνω οδό χωρίς να οδηγεί με σύνεση και διαρκώς τεταμένη την προσοχή της και χωρίς να ασκεί την εποπτεία και τον έλεγχο του αυτοκινήτου που οδηγούσε, με αποτέλεσμα να εισέλθει στο αντίθετο ρεύμα, παρά τη διπλή συνεχόμενη διαχωριστική γραμμή επί της ως άνω οδού και να προκαλέσει το επίδικο ατύχημα, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, παραβιάζοντας τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 8 περ. α', 12 παρ. 1, 16 παρ. 1, 3 και 4 και 19 παρ. 1 του ΚΟΚ.

Αντίθετα, δεν αποδείχθηκε καμία υπαιτιότητα του ενάγοντος οδηγού, ο οποίος κινούνταν κανονικά στο ρεύμα πορείας του και όση επιμέλεια και αν έδειχνε δεν θα μπορούσε να αποφύγει τη σύγκρουση. Περαιτέρω, αναφορικά με τον τραυματισμό και τις σωματικές βλάβες που υπέστη ο ενάγων, η ανωτέρω τελεσίδικη απόφαση δέχεται ως αποδειχθέντα τα κάτωθι: Οτι εξαιτίας του επιδικίου ατυχήματος ο ενάγων τραυματίστηκε και συγκεκριμένα, υπέστη θλαστικά τραύματα μετωπιαίας χώρας, εκχυμώσεις κρανίου, κάταγμα αριστερού κάτω άκρου, κάταγμα πλευρών, κάταγμα κρανίου, κάταγμα αριστερής κοτύλης και αριστερής φτέρνας, όπως διαπιστώθηκε από τους ιατρούς των εξωτερικών ιατρείων του Γενικού Νοσοκομείου Χαλκίδας, όπου διακομίσθηκε την ίδια ημέρα, αμέσως μετά το ατύχημα και παρέμεινε νοσηλευόμενος για δύο ημέρες προς αντιμετώπιση των τραυμάτων του.

Ακολούθως, την 29/7/2012 διακομίσθηκε στο Γενικό Νοσοκομείο Αττικής Γ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ", προκειμένου να υποβληθεί σε διερεύνηση εκτεταμένης υπόπυκνης αλλοίωσης στο αριστερό παρεγκεφαλιδικό ημισφαίριο στην κατανομή αιμάτωσης της αριστερής πρόσθιας και οπίσθιας κάτω παρεγκεφαλιδικής αρτηρίας. (... *παρλείπεται κείμενο* ...) με συνέπεια να εμφανίζει για την αιτία αυτή μόνιμη αναπηρία σε ποσοστό 32,5% (σύμφωνα με τον ενιαίο πίνακα προσδιορισμού αναπηρίας των Υπουργείων Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης).

Σύμφωνα με την ως άνω πραγματογνωμοσύνη, η παρατεταμένη ορθοστασία και η βάδιση καθίστανται ιδιαίτερα δυσχερείς, όπως και η οδήγηση. Σε παρόμοια δε συμπεράσματα κατέληξε και ο διορισθείς από το 3° εναγόμενο τεχνικός σύμβουλος, ορθοπεδικός χειρουργός Γεώργιος Σιδεράκης στην από 2/7/2015 τεχνική έκθεσή του, όπου αναγράφεται ότι η ως άνω αναπηρία επιφέρει δυσχέρεια στην

παρατεταμένη ορθοστασία και βάδιση, όχι όμως και στην οδήγηση. Τα παραπάνω, κοινά, κατά το μεγαλύτερο μέρος τους συμπεράσματα των ως άνω ιατρών δεν αποκρούονται από την τεχνική έκθεση του ιατρού ορθοπεδικού Βασιλείου Ψυχογιού, που διόρισαν ως τεχνικό σύμβουλο οι δύο πρώτες εναγόμενες. Κατόπιν των ανωτέρω αποδειχθέντων πραγματικών περιστατικών, η από 12/9/2013 και με αριθμό κατάθεσης 69/2013 προγενέστερη αγωγή του νυν ενάγοντος κατά των νυν εναγομένων έγινε τελεσίδικα εν μέρει δεκτή.

Αναφορικά δε με το αίτημα της ως άνω αγωγής για αποζημίωση του ενάγοντος για διαφυγόντα κέρδη εξαιτίας της ανικανότητάς του για εργασία, αυτό απορρίφθηκε ως αόριστο με την υπ' αριθμ. 31/2015 εν μέρει οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας, την οποία επικύρωσε η υπ' αριθμ. 127/2020 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Εύβοιας, απορρίπτοντας κατ' ουσίαν τις αντίθετες εφέσεις των διαδίκων. Περαιτέρω, από το σύνολο των παραπάνω μνημονευθέντων αποδεικτικών μέσων αποδείχθηκε ότι κατά τον χρόνο του ένδικου ατυχήματος ο ενάγων, ηλικίας 52 ετών, διατηρούσε κατάσταση ωρολογοποιείου, ήτοι επισκευής και εμπορίας ρολογιών, μπαταριών ρολογιών και κοσμημάτων στην Ιστιαία Εύβοιας, το οποίο λειτουργούσε ο ίδιος επί σειρά ετών.

Τα μηνιαία εισοδήματά του από την ανωτέρω εργασία του κατά τον χρόνο πριν από το ατύχημα ανέρχονταν κατά μέσο όρο στο ποσό των 700,00 ευρώ, λαμβάνοντας υπόψη τα διδάγματα της κοινής πείρας, τη φύση του επαγγέλματος του σε σχέση και με τη γενικότερη παρατεταμένη οικονομική κρίση που έπληξε τον κλάδο του λιανικού εμπορίου τέτοιου είδους αγαθών από το έτος 2010 και καθ' όλο το ένδικο χρονικό διάστημα, τα δεδομένα της περιοχής όπου δραστηριοποιείτο (Ιστιαία Εύβοιας), η οποία έχει περιορισμένη αγοραστική δύναμη κατά τους χειμερινούς μήνες και περισσότερο αυξημένη κατά τους θερινούς μήνες λόγω της τουριστικής κίνησης, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο ενάγων ουδέν οικονομικό στοιχείο ή φορολογικό παραστατικό προσκόμισε, μόνες δε οι προσκομισθείσες ένορκες βεβαιώσεις των προσώπων του στενού του περιβάλλοντος δεν κρίνονται επαρκή και πειστικά αποδεικτικά μέσα ως προς την απόδειξη των επικαλούμενων επιπλέον εισοδημάτων του από την αιτία αυτή. Εξάλλου, συνεπεία του ένδικου ατυχήματος και του εξ αυτού επελθόντος τραυματισμού του, ο ενάγων κατέστη ανίκανος να ασκήσει την παραπάνω επαγγελματική του δραστηριότητα για όλο το επικαλούμενο χρονικό διάστημα, ήτοι από 27/7/2012 έως και 17/9/2013 (12 μήνες και 20 ημέρες), όπως προκύπτει από τα ανωτέρω αναφερόμενα ιατρικά έγγραφα, καθώς και από την από 5/6/2013 γνωμάτευση της Α' βάθμιας Επιτροπής του ΕΟΠΥΥ και την από 4/10/2013 γνωστοποίηση αποτελέσματος αναπηρίας του ΚΕΠΑ. Σημειωτέον, μάλιστα, ότι τελικά την 17/12/2013 αναγκάστηκε να προβεί σε δήλωση διακοπής εργασιών προς την αρμόδια ΔΟΥ., κλείνοντας την ατομική του επιχείρηση (βλ. βεβαίωση διακοπής εργασιών της ΔΟΥ. Χαλκίδας).

Επομένως, κατά το ανωτέρω αιτούμενο χρονικό διάστημα της ανικανότητάς του για εργασία απώλεσε εισοδήματα, ανερχόμενα σε $(700 \text{ €}/\text{μήνα} \times 12 \text{ μήνες και } 20 \text{ ημέρες}) = 8.866,00 \text{ ευρώ}$, το οποίο θα απεκόμιζε με πιθανότητα, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, εάν δεν είχε μεσολαβήσει το ένδικο ατύχημα και ο εξ αυτού τραυματισμός του. Όπως όμως προκύπτει από το προσκομιζόμενο με επίκληση υπ' αριθμ. πρωτ. 551690/11.4.2014 έγγραφο του ΟΑΕΕ, ο ενάγων επιδοτήθηκε από τον ως άνω ασφαλιστικό του φορέα, λαμβάνοντας επίδομα ασθένειας συνολικού ύψους 4.903,20 ευρώ, το οποίο πρέπει να αφαιρεθεί από την αποκαταστατέα αποθετική του ζημία, καθώς δεν νομιμοποιείται να το αξιώσει από τους εναγομένους, σύμφωνα και με τα όσα διαλαμβάνονται στην υπ' αριθμ. Η νομική σκέψη της παρούσας και επομένως, το ύψος της οφειλόμενης από τους εναγόμενους αποζημίωσής του για την παραπάνω αιτία ανέρχεται στο ποσό των $(8.866,00 - 4.903,20) = 3.962,80 \text{ ευρώ}$.

Εξάλλου, η προταθείσα από τους εναγόμενους ένσταση παραγραφής πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη, καθώς αποδείχθηκε ότι στην από 12/9/2013 και με αριθμό κατάθεσης 69/2013 προγενέστερη αγωγή του εναντίον των ίδιων εναγομένων, ο ενάγων είχε συμπεριλάβει την αξίωση αποζημίωσης λόγω διαφυγόντων κερδών εξαιτίας της ανικανότητάς του να λειτουργήσει το κατάστημα του ωρολογοποιείου που διατηρούσε στην Ιστιαία Εύβοιας κατά το χρονικό διάστημα από 27/7/2012 έως 17/3/2014 (στο οποίο εμπεριέχεται και το αιτούμενο με την κρινόμενη αγωγή χρονικό διάστημα), με αποτέλεσμα να θεωρείται ότι έχει διακοπεί η παραγραφή της αξίωσής του με την

άσκηση της ως άνω πρώτης του αγωγής [μέχρι βέβαια το ύψος της αιτηθείσας με την πρώτη αγωγή αποζημίωσης για το ίδιο χρονικό διάστημα], δεδομένου ότι η αξίωση αυτή επανεγέρθηκε με την άσκηση της κρινόμενης αγωγής εντός έξι μηνών από την τελεσίδικη απόρριψή της ως αόριστης με την υπ' αριθμ. 127/2020 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Εύβοιας (βλ. αντίγραφο της ως άνω εφετειακής απόφασης, με ημερομηνία δημοσίευσης 13/4/2020, σε συνδυασμό με τις υπ' αριθμ. 6574Γ/4.9.2020, 6575Γ/4.9.2020 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών Χρήστου Πολύζου και την υπ' αριθμ. 5114Γ/3.9.2020 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Εφετείο Αθηνών Δήμητρας Κρανίτη, από τις οποίες προκύπτει η επίδοση της κρινόμενης αγωγής σε άπαντες τους εναγόμενους αντίστοιχα), δεκτής γενομένης και ως ουσία βάσιμης της αντένστασης περί διακοπής της παραγραφής που πρότεινε ο ενάγων.

Ειδικότερα, η κρινόμενη αγωγή έχει την ίδια ιστορική και νομική αιτία με την προαναφερόμενη αγωγή, αφού και στις δύο αγωγές οι ένδικες αξιώσεις αφορούν τα διαφυγόντα κέρδη του ενάγοντος από την εξαιτίας του ένδικου τραυματισμού του ανικανότητά του να λειτουργήσει το κατάστημα του ωρολογοποιείου που διατηρούσε ο ίδιος στην Ιστιαία Ευβοίας και δη για το ίδιο χρονικό διάστημα, καθώς το αιτούμενο με την υπό κρίση αγωγή χρονικό διάστημα (από 27/7/2012 έως 17/9/2013) συμπεριλαμβάνεται στο μεγαλύτερο χρονικό διάστημα (από 27/7/2012 έως 17/3/2014) που είχε ζητηθεί με την προηγούμενη αγωγή. Σύμφωνα δε και με τα όσα εκτίθενται στην υπ' αριθμ. Ι νομική σκέψη της παρούσας, μόνη η διαφοροποίηση ως προς τον τρόπο υπολογισμού των μηνιαίων εσόδων του ενάγοντος από την εν λόγω επαγγελματική του δραστηριότητα, που γίνεται με την υπό κρίση αγωγή σε σχέση με την προηγούμενη, προκειμένου να συμπληρωθούν οι ασάφειες και οι ελλείψεις, που προκάλεσαν το δικονομικό απαράδεκτο της τελευταίας, δεν δύναται να θεωρηθεί ότι συνιστά μεταβολή της ταυτότητας της αξίωσης, όπως αβάσιμα ισχυρίζονται οι εναγόμενοι. Δηλαδή το γεγονός ότι στην πρώτη αγωγή, ο ενάγων επικαλείτο μηνιαία εισοδήματα από την εν λόγω επαγγελματική του δραστηριότητα, ανερχόμενα κατά μέσο όρο σε 1.250 ευρώ, ενώ με τους επί μέρους αναλυτικούς υπολογισμούς, στους οποίους προβαίνει στην κρινόμενη αγωγή, επικαλείται μηνιαία εισοδήματα από την ίδια αιτία, ανερχόμενα κατά μέσο όρο σε 1.687,50 ευρώ, δεν συνιστά μεταβολή της βάσης της αξίωσης (βλ. ΕφΔωδ 12/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Σημειωτέον ότι η υπ' αριθμ 125/2020 απόφαση του Αρείου Πάγου που επικαλείται και προσκομίζει το 3° εναγόμενο, δεν αφορά υπόθεση με όμοια ή ουσιαδώς παρεμφερή πραγματικά περιστατικά με την υπό κρίση υπόθεση, καθώς αναφέρεται σε έλλειψη ταυτότητας διαδίκων μεταξύ των δύο αγωγών. Επιπλέον, η προτεινόμενη από το 3° εναγόμενο ένσταση συντρέχοντας πταίσματος του ενάγοντος στην έκταση της ζημίας του, επειδή δεν προσέλαβε κάποιον υπάλληλο για να τον αντικαταστήσει στη λειτουργία του καταστήματος του κρίνεται απορριπτέα ως ουσία αβάσιμη, καθώς αποδείχθηκε ότι καθ' όλο το αιτούμενο χρονικό διάστημα ο ενάγων αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας λόγω του τραυματισμού του, με αλληπάλληλες μακροχρόνιες νοσηλείες, με συνέπεια να μην είναι δυνατό να ασχοληθεί με την ανεύρεση και εκπαίδευση κάποιου υπαλλήλου, δεδομένου μάλιστα ότι η φύση του επαγγέλματος του (ωρολογοποιός) απαιτεί εξειδικευμένες τεχνικές γνώσεις και επομένως δεν δύναται να του καταλογιστεί συντρέχον πταίσμα αναφορικά με την παράλειψη περιορισμού της ζημίας του. Σημειωτέον ότι ο έτερος ισχυρισμός του 3ου εναγόμενου περί συντρέχοντας πταίσματος του ενάγοντος, επειδή δεν προέβη στην ανεύρεση άλλου επαγγέλματος, το οποίο θα μπορούσε να ασκήσει, δεν αφορά το ως άνω αιτηθέν χρονικό διάστημα της ανικανότητάς του για εργασία, καθώς αναφέρεται στο διάστημα από 17/9/2013 μέχρι και το έτος 2019 και συνεπώς παρέλκει η ουσιαστική εξέτασή του. Αντίθετα, δεν αποδείχθηκε και το δικαστήριο δεν πείστηκε ότι ο ενάγων απώλεσε κατά το χρονικό διάστημα από 27/7/2012 και για τα επόμενα 7 έτη τα επικαλούμενα στην αγωγή εισοδήματα από λοιπές (αγροτικές) εργασίες, τα οποία ισχυρίζεται ότι θα είχε αποκομίσει με πιθανότητα, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, εάν δεν είχε μεσολαβήσει το ένδικο ατύχημα και ο εξ αυτού τραυματισμός του.

Ειδικότερα, από κανένα πειστικό και ασφαλές αποδεικτικό αμέσο δεν προέκυψε ότι προ του ατυχήματος ο ενάγων, παράλληλα με την εμπορική του δραστηριότητα ως ωρολογοποιός, ασκούσε και δη ο ίδιος προσωπικά (μόνος του) τις αναφερόμενες στην αγωγή αγροτικές εργασίες, εναποκερδαινώντας ειδικότερα κατά μέσο όρο ετησίως τα ακόλουθα αιτούμενα ποσά: 1.260 ευρώ

από την φροντίδα 14 κτημάτων (ελαιώνων) τρίτων εν προσώπων, 600 ευρώ από την περιποίηση 12 εξοχικών κατοικιών τρίτων το προσώπων, 3.000 ευρώ από την πώληση βρώσιμης ελιάς (5 τόνους ανά διετία) που συνέλεγε από ελαιώνα ιδιοκτησίας του και 2,040 ευρώ από τή πώληση καύσιμης ξυλείας (12 τόνους ετησίως) που μάζευε από εκτάσει ιδιοκτησίας του.

Μόνες οι προσκομιζόμενες με επίκληση ένορκες βεβαιώσεις των προσώπων του στενού του περιβάλλοντος, στις οποίες αναφέρεται ότι ως προ του ατυχήματος ο ενάγων απασχολείτο με τη φροντίδα των κτημάτων δικ περίπου 15 ιδιοκτητών και των εξοχικών κατοικιών περίπου 12 ιδιοκτητών δεν κρίνονται επαρκή αποδεικτικά μέσα προς απόδειξη του κρινόμενου αγωγικού κονδυλίου, λαμβάνοντας μάλιστα υπόψη τα όσα κατέθεσε ένορκως σε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου κατά την εκδίκαση της εν προηγούμενης αγωγής του ενάγοντας στη δικάσιμο της 10/4/2014, ήτοι σε χρόνο πολύ εγγύτερο του ένδικου ατυχήματος (βλ. πρακτικά υπ' αριθμ. 31/2015 απόφασης Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας), η μάρτυρας αποδείξεώς του, Βασιλική Θεοδώρου, η οποία στην τότε ένορκη κατάθεσή της δήλωσε ότι ο ενάγων κλάδευε και σε γειτονικά σπίτια 2-3 Αθηναίων, που του είχαν αναθέσει να τα φροντίζει, έχοντας μαζί του συνεργάτη. Εξάλλου, η κρίση του δικαστηρίου περί της ουσιαστικής αβασιμότητας του κρινόμενου αγωγικού κονδυλίου επιρρωνύεται και από την προσκομιζόμενη με επίκληση δήλωση περιουσιακής κατάστασης (Ε9) του ενάγοντας, από την οποία προκύπτει ότι ο ίδιος είναι συγκύριος κατά 50% εξ αδιαιρέτου των σε αυτήν αναφερόμενων αριθμ ακινήτων και επομένως, υφισταμένου έτερου προσώπου ως συγκυρίου τηνει αυτών, ο αγωγικός ισχυρισμός ότι τα εν λόγω κτήματα τα εκμεταλλευόταν μόνος του ο ενάγων και δη εκτελώντας ο ίδιος, χωρίς συνδρομή έτερου προσώπου, τις αναγκαίες εργασίες, αποδυναμώνεται περαιτέρω αποδεικτικά. Κατόπιν αυτών, το αιτούμενο αγωγικό κονδύλιο για διαφυγόντα κέρδη από λοιπές (αγροτικές) εργασίες, συνολικού ύψους 49,650,00 ευρώ, πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο.

Με βάση τα παραπάνω, θα πρέπει η κρινόμενη αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν στον ενάγοντα, ευθυνόμενοι αλληλεγγύως και εις ολόκληρον έκαστος προς τούτο, το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εννιακοσίων εξήντα δύο ευρώ και ογδόντα λεπτών (3.962,80 €), με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας από την ενέχουσα θέση όχλησης επίδοση της προηγούμενης με αριθμό κατάθεσης 69/2013 αγωγής του και με τον νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Σημειωτέον δε, ότι το υποβληθέν από το 3^ο εναγόμενο αίτημα εξαίρεσης της επιδικασθείσας απαίτησης από τους τόκους επιδικίας τυγχάνει αβάσιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, δεδομένου ότι κατά την κρίση του παρόντος δικαστηρίου δεν προέκυψαν τέτοιες περιστάσεις που να δικαιολογούν την εφαρμογή, κατά τη δυναμική ευχέρεια αυτού, του άρθρου 346 εδ. δ' και ε' του ΑΚ. Τέλος πρέπει να επιβληθεί μέρος από τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος σε βάρος των εναγομένων, ανάλογο με την έκταση της ήττας τους, γενομένου εν μέρει δεκτού του σχετικού αγωγικού αιτήματός (άρθρ. 178, 191 § 2 Κ.Πολ.Δ.), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ο καθένας, να καταβάλουν στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εννιακοσίων εξήντα δύο ευρώ και ογδόντα λεπτών (3.962,80 €), με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επίδοση της προηγούμενης με αριθμό κατάθεσης 69/2013 αγωγής του και με τον νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής μέχρι την εξόφληση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ μέρος από τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος σε βάρος των εναγομένων, το ύψος των οποίων ορίζει σε διακόσια ευρώ (200,00 €).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στη Χαλκίδα, στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση αυτού, την, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΧΟΛΙΟ

Προσωρινή εκτελεστότητα: Το Δικαστήριο ορθά κρίνει ως ασυμβίβαστη την προσωρινή εκτελεστότητα με τη φύση της αναγνωριστικής αγωγής. Αν και είναι γενικώς παραδεκτό ότι εκκρεμοδικία δημιουργείται μόνο για το μέρος της αξίωσης για την οποία ασκείται αγωγή, παραμένει αδιευκρίνιστο τι συνιστά και τι όχι μεταβολή της βάσης της αγωγής. Η νομολογία πάγια στηρίζει, και το δικάζον Δικαστήριο δέχεται, ότι όταν με τη νέα αγωγή επέρχονται οι αναγκαίες διαφοροποιήσεις προς συμπλήρωση ασαφειών ή ελλείψεων που προκάλεσαν το δικονομικό απαράδεκτο της προηγούμενης. Για παράδειγμα, το δικαστήριο έκρινε ότι η αύξηση του εισοδήματος που αποτελεί τη βάση υπολογισμού της αποζημίωσης δεν αποτελεί, δεν εξηγεί όμως ποιο δικονομικό απαράδεκτο και αοριστία καλύπτει η αύξηση του εισοδήματος σε σχέση με την πρώτη αγωγή.

Βάρος προς επίδειξη φορολογικών δηλώσεων: Βάσει της κείμενης νομοθεσίας, το Δικαστήριο κρίνει ότι η επίδειξη των φορολογικών δηλώσεων και εκκαθαριστικών σημειωμάτων του φόρου εισοδήματος και των δηλώσεων Ε9 των διαδίκων δεν καθίσταται υποχρεωτική, επαφίεται στο Δικαστήριο να εκτιμήσει ανάλογα την άρνηση του διαδίκου να την προσκομίσει. Ο γράφων διαφωνεί με την άποψη του Δικαστηρίου αυτή, διότι δεν νοείται δικαστικό τεκμήριο για την ουσία της αγωγής. Όταν ο ενάγων βασίζει το αίτημα της αγωγής του στην απώλεια των εσόδων του από την περασμένη χρήση, δεν νοείται να δικαιούται να προστατεύει τα προσωπικά του δεδομένα. Ο εναγόμενος δικαιούται να γνωρίζει τα πραγματικά περιστατικά εκείνα που αποτελούν το πραγματικό του κανόνα δικαίου που επικαλείται ο ενάγων για την θεμελίωση του αγωγικού του δικαιώματος.

Λογοτεχνικές εκφράσεις σε δικόγραφο: Το Δικαστήριο απάντησε σε αίτημα διαγραφής φράσης από τις προτάσεις των εναγόμενων, ότι για την υποστήριξη των ισχυρισμών του εντολέα στο στα δικόγραφο, ο πληρεξούσιος δικηγόρος δικαιούται να συμπεριλάβει φράσεις, έστω και μη αναγκαίες για την ανάπτυξη κα υποστήριξη των ισχυρισμών του, αρκεί να εντάσσονται στα ανεκτά όρια της αντιδικίας των διαδίκων. Αυτό σημαίνει ότι εμείς οι δικηγόροι δικαιούμαστε να χρησιμοποιούμε εκφράσεις που κάνουν το δικόγραφο πιο ευανάγνωστο και ελκυστικό για τον αναγνώστη με σκοπό την δίκη του εντολέα μας στον ανοιχθέντα δικαστικό αγώνα.

Περιορισμός ευθύνης επικουρικού κεφαλαίου: Σύμφωνα με την πάγια νομολογία και το δικάζον Δικαστήριο, ο περιορισμός της ευθύνης του επικουρικού κεφαλαίου έχει κριθεί αντισυνταγματικός. Ο γράφων πιστεύει ότι η άποψη αυτή δεν είναι ορθή¹.

Ο περιορισμός της ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου για χρηματική ικανοποίηση, που έχει θεσπιστεί με διάταξη του ν. 4092/2012, έχει κριθεί αντισυνταγματικός καθώς είναι ευθέως αντίθετος προς την Δεύτερη Οδηγία του Συμβουλίου της 30.12.1983 (84/5/ΕΟΚ), η οποία ορίζει ότι η αξίωση για αποζημίωση τόσο για υλικές ζημιές όσο και για σωματικές βλάβες (στις οποίες υπάγεται και η αξίωση για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης), δεν μπορεί να είναι κατώτερη από τα ελάχιστα όρια ασφαλιστικής κάλυψης.

Ομοίως, κρίθηκε ότι ο περιορισμός σε ορισμένο μόνο ποσοστό της οφειλόμενης από το Επικουρικό Κεφάλαιο αποζημίωσης του παθόντος σε περίπτωση πτώχευσης του ασφαλιστή ή άκαρπης εκτέλεσης σε βάρος του ασφαλιστή ή ανάκλησης της άδειας λειτουργίας ασφαλιστικής εταιρίας είναι αντίθετος προς την Οδηγία του Συμβουλίου της 24.4.1972 (72/166

¹ Ρόκας Ι., Περιορισμοί των παροχών του Επικ. Κεφαλαίου και ιδιαίτερα αυτών που επέφερε ο ν.4092/2012 και οι δεσμεύσεις του νομοθέτη από το διεθνές & Ενωσιακό Δίκαιο, ΕΕμπΔ, 2013, 1.

ΕΟΚ). Η ΕΕ επιβάλλει στα κράτη μέλη τη λήψη μέτρων ώστε κάθε όχημα που κυκλοφορεί στο έδαφός τους να καλύπτεται ασφαλιστικά, δηλ. όχι απλά να έχει συνάψει σύμβαση ασφάλισης, αλλά και σε κάθε μεταγενέστερο του τροχαίου ατυχήματος χρόνο να δύναται ο παθών να αποζημιωθεί από ασφαλιστική εταιρία ή άλλο φερέγγυο πρόσωπο.

Κατά συνέπεια, εφόσον με τις ως άνω διατάξεις του Ν. 4092/2012 τροποποιούνται οι πράξεις μεταφοράς των πιο πάνω Οδηγιών, με αποτέλεσμα η Ελλάδα να μην συμμορφώνεται πλέον με τις επιταγές των Οδηγιών αυτών, οι οποίες έχουν ένα σαφές περιεχόμενο και άρα άμεση εφαρμογή, οι σχετικές διατάξεις του Ν. 4092/2012 είναι ανίσχυρες γίνεται όχι μόνο με την πρόβλεψη υποχρεωτικής ασφαλιστικής κάλυψης των οχημάτων που κυκλοφορούν στην Ελλάδα, αλλά και με την πρόβλεψη ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου για τις πιο πάνω περιπτώσεις, δεδομένου ότι αφενός το Κράτος είναι υπεύθυνο για την άσκηση ελέγχου και εποπτείας των ασφαλιστικών εταιριών, αφετέρου η προαναφερόμενη Οδηγία απαιτεί κατά τρόπο σαφή την λήψη μέτρων για ασφαλιστική κάλυψη των οχημάτων και όχι για απλή σύναψη ασφαλιστικής σύμβασης.

Όσον αφορά τον περιορισμό της Ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου και για τις ήδη γεγενημένες αξιώσεις κρίθηκε, προφανώς, αντισυνταγματικός και αντίθετος προς την ΕΣΔΑ.

Επίσης κρίθηκε ότι οι καταργούμενες με το άρθρο τέταρτο στοιχείο γ' Ν. 4092/2012, ενοχικές αξιώσεις των ζημιωθέντων από τροχαίο ατύχημα κατά του Επικουρικού Κεφαλαίου εμπίπτουν στην έννοια του όρου «περιουσία» του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, καθώς και στην έννοια του όρου «ιδιοκτησία» του άρθρου 17 του Συντάγματος.

Εξάλλου, υπάρχει νόμιμη προσδοκία με βάση το μέχρι την έναρξη ισχύος του Νόμου 4092/2012 νομοθετικό καθεστώς ότι οι ως άνω αξιώσεις των παθόντων από τροχαία ατυχήματα κατά του Επικουρικού Κεφαλαίου μπορούσαν να ικανοποιηθούν δικαστικά. Συνεπώς, η αναδρομική κατάργηση των πιο πάνω ενοχικών αξιώσεων είναι αντίθετη στα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος και 1 του Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Μάλιστα, η προαναφερόμενη νομοθετική μεταβολή δεν φαίνεται να επιβάλλεται από λόγους δημόσιας ωφέλειας.

Δεν συντρέχουν λόγοι γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος ή ωφέλειας που να δικαιολογούν την παραπάνω αναδρομική κατάργηση, όπως απαιτείται, σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ. Τα ανωτέρω μέτρα που προβλέπονται από τις διατάξεις αυτές υπέρ του Επικουρικού Κεφαλαίου, δεν είναι ούτε αναγκαία, αλλά ούτε και πρόσφορα για την προστασία του Επικουρικού Κεφαλαίου και την αποζημίωση των παθόντων από τροχαία ατυχήματα, αφού το ανωτέρω επιδιωκόμενο αποτέλεσμα θα μπορούσε να επιτευχθεί με μέτρα χωρίς κόστος για τους ασφαλισμένους, όπως με την αποτελεσματική προληπτική επιτήρηση και τον έλεγχο των ασφαλιστικών εταιριών, αλλά και τη μέριμνα για την εξάλειψη ή την - ελαχιστοποίηση των οχημάτων που κυκλοφορούν ανασφάλιστα.

Συνεπώς, πρόκειται για νομοθετική ρύθμιση, η οποία, στερώντας από τον συνεπή οδηγό κ.λ.π. την ασφαλιστική κάλυψη, που, λόγω της συνεχούς εκπλήρωσης των υποχρεώσεων του, ανέμενε και δικαιούται, μετατρέπει, ουσιαστικά, το ασφάλιστρο σε φόρο και μη ανταποδοτικό τέλος υπέρ του Επικουρικού Κεφαλαίου και η οποία ρύθμιση, πέραν της αντίθεσης της προς υπερνομοθετικές διατάξεις, έρχεται, για το λόγο τούτο, σε αντίθεση και με το περί δικαίου αίσθημα, μη δυνάμενη, επομένως και από το λόγο αυτό, να τύχει εφαρμογής (ΜΠΑ 3941/2012, ΕφΚαλαμ 28/2013, ΕφΙωαν 304/2013).